

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozirote.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

СВЕТСКА БАЛЕТСКА ЗВЕЗДА СЕРГЕЈ ПОЛУЊИН ГОСТУЈЕ 7, 8. И 9. МАРТА НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ

„Посвећење“ у славу Нижинског

Један од најпознатијих балетских уметника данашњице, кореограф и глумац, Сергеј Полуњин представиће се београдској публици три вечери заредом 7, 8. и 9. марта (19,30) главном улогом у балету „Посвећење“ на Великој сцени Народног позоришта.

Његов нови пројекат креирала је јапанска балерина и кореограф, Јука Оиши, која поново интерпретира фигуру легендарног балетског играча, Вацлава Нижинског.

Овај балет призива визије и музику из времена сјајног Руског балета. Чувено „Посвећење пролећа“ Стравинског је у центру пажње у драматичном плесу Сергеја Полуњина који истражује лудило Нижинског и његову потребу да осећа, а не да размишља.

Иначе, за гостовање тог изузетног уметника влада огромно интересовање љубитеља балета

не само у Београду и Србији, него и у региону, тако да ће сала Велике сцене све три вечери бити препуна.

Полуњин, рођен 20. новембра 1989. године у украјинском граду Херсону, освојио је планету својим наступима са готово свим највећим светским балетским ансамблима.

Каријеру је започео 2006, а са 19 година постао је најмлађи првак лондонског Краљевског балета у историји ове уметничке куће.

Полуњин је играо и у миланској Скали, Бољшој театру, Позоришту Станиславски у Москви, лондонском Ројал Алберт Холу, и бројним другим сценама широм планете.

Познат је и по свом бунтовништву против естаблишмента и позивима да се класичан балет извуче из елитистичких кругова.

Интересантно је да овај Украјинац, вансеријски таленат у својој уметности има своју Фондацију „Сергеј Полуњин“ која има за циљ да промовише балет и игру најширој публици, одајући почаст класичном балету, а уводећи савремени плесни израз у интерпретацију.

Полуњин је светску славу стекао појављивањем у Хоџијеровом споту „Take Me to Church“, у режији Дејвида Лашапела који се сматра једним од његових ремекдела. Годину дана касније, његова животна прича (младост, балетско образовање и светска слава) је била тема играног филма „Играч“.

■ М.Б. ■

ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ
20%

„РИМИНИ ПРОТОКОЛ“ - ШИПЕРОВО ПРЕДАВАЊЕ И РАДИОНИЦА

У оквиру дводневног гостовања у Народном позоришту, драматург Имануел Шипер из чувене немачке позоришне групе „Римини протокол“ одржао је 26. фебруара, прве вечери свог боравка, перформативно предавање под називом Релационе драматургије и инсценирана пост-демократија у

тетралогии „Држава 1-4“ колектива „Римини протокол“. Пред многобројном публиком, на Сцени „Раша Плаовић“, угледног госта поздравила је в.д. управница Народного позоришта Ивана Вујић која је, између осталог, казала да ово предавање, уједно, представља и почетак нове програмске линије Националног театра „Платформа“ која ће се бавити едукацијом професионалаца из области извођачких уметности, као и едукацијом публике. Током предавања, гледаоци су могли да се упознају са праксом групе „Римини протокол“ као и са начином рада на њиховој продукцији – тетралогии „Држава 1-4“ која је реализована у сарадњи са четири позоришта и једним излагачким простором. Шипер је у оквиру двочасовног излагања говорио о њиховој пракси и специфичном приступу савременој извођачкој уметности. Другог дана боравка, у среду 27. фебруара, такође на Сцени „Раша Плаовић“, угледни гост одржао је радионицу под називом „Релационе драматургије и стратегије интерактивности“.

Р.П.Н.

УСПЕХ „ШПИЈУНА“ У БЕЧУ

Представа „Балкански шпијун“, по тексту Душана Ковачевића, у режији и драматургији Татјане Мандић Ригонат, одиграна је у недељу 17. фебруара у Акцент театру у Бечу, а одушевљена публика у препуној сали испратила је овацијама глумачки ансамбл. О томе колико је интересовање владало за ово гостовање, говори и податак да су све улазнице биле распродате чим су пуштене у продају. Љубомир Бандовић је тумачио лик Илије Чворовића, човека који живи и делује по свом етичком принципу, а који му говори да је све супротно од онога што изгледа да јесте; његова супруга Даница Чворовић била је Нела Михаиловић, брата Ђуру, односно сестру близнакињу играла је Душанка Глид Стојановић, ћерку Соњу Катарина Марковић, улогу подстанара Петра Јаковљевића дочарао је Милутин Милошевић, а Радио-спикерке Вања Милачић.

Р.П.Н.

ОДРЖАН NEW ПАТРОНАТ

Међународни Патронат Хартефактове платформе NEW Одржан је у суботу 23. фебруара. NEW Патронат, организован у сарадњи са Народним позориштем и управницом

Иваном Вујић, има за циљ да подржи савремено драмско стваралаштво и савремене драмске ауторе, преводилаштво, размену и очување интегритета слободe драмских аутора данас у Европи.

Чланови Патроната одлучили су да ће радити на дефинисању и структури будућег фестивала који ће од 2020. године, заснован на наслеђу бонског и висбаденског бијенала, бити организован у Београду. На скупу у Београду боравио је угледни позоришни редитељ Манфред Бајлхарц и водећи европски драмски уметници. Патронат је увидео неопходност настављања праксе Бона и Висбадена где се у последњих 30 година одржавало бијенале Нове европске драме, те проналазак адекватне форме која ће остваривати те циљеве. Будући фестивал у Београду, у том смислу, мора да поседује и инфраструктуру, јер је, како су једногласно закључили, веома важно наставити са идејом рушења зидова који последњих година ничу у многим деловима Европе.

Р.П.Н.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ ПОТПИСАЛО СПОРАЗУМ О

Значајна прекретница у

Средином прошлог месеца, в.д. управнице Народного позоришта у Београду Ивана Вујић боравила је у Берлину и том приликом потписала је веома значајан Споразум о међусобној сарадњи нашег националног театра и једног од најбољих немачких и европских позоришта - Дојчес театром из Берлина.

Захваљујући том документу, који је 14. фебруара парафирала заједно са управником Дојчес театра, господином Улрихом Куоном (Ulrich Khuon), биће омогућени најбољи услови за међународну позоришну и уметничку сарадњу која подразумева размену уметника и представа, као и друге облике сарадње који су од интереса за оба позоришта.

У изјави за „Позоришне новине“, госпођа Вујић није крила одушевљење, истичући да је реч о веома значајном документу за обе Куће.

„Споразум који смо потписали господин Куон и ја, представља,

заиста, једну прекретницу у комуникацији Народного позоришта са светом, а такође и Дојчес театра, јер та чувена Кућа никада, у таквом облику, није сарађивала са овим делом светом. Истина, постојала је једна врста сарадње, у нека давна времена, када је господин Макс Рајнхарт био професор и редитељ у том позоришту. То су двадесете године прошлог века када је госпођа Магдалена Магазиновић била његов студент, и то један од најбољих. Када се, касније, вратила у

„Дакле, наши млади аутори представе своју драматургију немачкој публици, на њиховом језику, док ће дела немачких младих аутора овде бити прочитана на српском језику. На тај начин, и наша и немачка публика, биће у прилици да се боље упознају са једном и другом драматургијом. У том смислу, сигурна сам да ће утицај заједничке сарадње биће изузетно интересантан за обе Куће. Дојчес театар представља једно од, не само најстаријих, него и најважни-

јих немачких позоришта. Рајнхарт је за свог асистента имао Бертолта Брехта. Том Кућом, као и Народним позориштем у Београду, ходају величанствени духови. Ти духови морају да се споје и

Београд, покушавала је да у Народном позоришту постави Шекспировог *Хамлеја*. Значи, Дојчес театар и Народно позориште у Београду, одавно имају неке *тајне везе*, а сада, након толико времена, те везе су постале отворене и снажне“, сматра госпођа Вујић.

Према њеним речима, та отвореност и снага огледаће се у обостраној размени представа и аутора.

промене и гледаоце и извођаче у оба града, и у Берлину и у Београду. Овај Споразум, заиста, представља успех за Народно позориште у Београду, а сигурна сам да нема ништа мањи значај ни за Дојчес театар. Подсећам наше читаоце да су најбоље представе које је Београд икад видео биле представе Дојчес театра - *Ујка Вања*, пре десетак година (освојила Гран при *Мира Траиловић* на 44. Битефу, оп.а.) и *Емилија*

УРУЧЕНА НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ МЕЦСОПРАНСКУ УЛОГУ

„Бреда Калеф“ Наташи Јовић

Награда Фондације „Бреда Калеф“ уручена је недавно овогодишњој добитници, првакињи Опере Народного позоришта у Београду, мецсопрану Наташи Јовић Тривић.

На пригодној свечаности, одржаној 26. јануара на Великој сцени, уочи почетка Вердијевог „Бала под маскама“, признање које јој је припало за улогу врачаре Улрике у тој опери, примила је из руку госпође Калеф, некадашње првакиње Опере Народного позоришта у Београду која је на матичној сцени, током своје дуге и веома богате каријере, певала више од 50 водећих мецсопранских улога.

Једногласну одлуку о добитнику награде која се додељује за најбоље интерпретирану мецсопранску улогу у претходној сезони на сцени Народного позоришта, донео је жири у којем су, осим Бреде Калеф,

били и Јасмина Трумбеташ Петровић, Драган Стевовић, Весна Стефановић и Мирко Леви.

У конкуренцији за ово признање, једино у нашој земљи намењеној мецсопранима, биле су све домаће и гостујуће певачице које у једној сезони наступају у операма Народного позоришта.

Награда, која се састоји од Плакете и новчаног дела, установљена је 2016. године, а досадашње добитнице су Јелена Влаховић и Вишња Попов.

Наташа Јовић Тривић је завршила ФМУ у класи Радмиле Бакочевић, а у Националном театру, дебитовала је као члан Оперског студија 24. децембра 1994. године улогом Треће даме у Моцартовој „Чаробној фрули“. Три године касније, 1997, прво је добила похвалу Народного позоришта за улогу Сметона у опери „Ана Болен“ Гаетана Доницетија, а одмах потом и стални ангажман.

У међувремену, на матичној сцени, остварила је велики низ значајних улога као што су Ацучена („Трубадур“), Олга („Евгеније Оњегин“), Фенена („Набуко“), Мадалена („Риголето“), Шарлота („Вертер“), Амнерис („Аида“), Кармен („Кармен“), Улрика („Бал под маскама“), Сузуки („Мадам Батерфлај“), Кнегиња де Бујон („Адријана Лекувер“)...

■ Р.П.Н. ■

МЕЂУСОБНОЈ САРАДЊИ СА ДОЈЧЕС ТЕАТРОМ ИЗ БЕРЛИНА

НАШОЈ КОМУНИКАЦИЈИ СА СВЕТОМ

Галопи, која је изведена на Великој сцени Народног позоришта 2002. године“, истакла је Ивана Вујић.

Она је најавила да је почетак реализације Споразума између две Куће планиран за мај месец ове године. Наиме, у оквиру тога, Дојчес театар

ће гостовати у Народном позоришту са комадом „Као све слободне девојке“, по тексту Тање Шљивар, у режији Заломе Дастмалчи. Иначе, ова представа, која је премијерно изведена 15. априла прошле године, наишла је на веома добар пријем не само код немачке публике, већ и код стручне критике.

Дојчес театар, чувено немачко позориште, основано је 1850. године под називом „Фридрих Вилхелм - Градско позориште“.

Тадашња Велика сцена првобитно је изграђена за потребе опере, а 33 године касније, Адолф Ларанж и удружење тадашњих најпознатијих немачких глумаца, у истој згради, оснивају Немачко позориште, односно Дојчес театар.

Њихов циљ је био да становници Берлина добију позориште у којем ће бити извођена врхунска дела немачке драматургије.

У бурној и веома богатој историји овог позоришта, свакако тре-

ба издвојити да је на сцени Дојчес театра, 11. јануара 1949. године, праизведен чувени комад једног од најзначајнијих немачких драмских

писаца Бертолта Брехта „Мајка Храброст и њена деца“, а насловну улогу играла је славна глумица Хелена Вајгел.

На сцени Дојчес театра у периоду после Другог светског рата,

извођена су дела великих немачких и светских драмских писаца.

На почетку претпоследње деценије 20. века, од 1981. до 1983. године извршена је комплетна реконструкција зграде театра.

Веома значај период у историји Дојчес театра везан

је за доба од 1984. до 1991. године када су се на репертоару налазила дела совјетских и источно-немачких драмских аутора, а режирала су их најпознатија имена попут Франка Касторфа, Фрида Золтера, Томаса Лангхофа...

Тих година, и славни писац Хајнер Милер режирова три своја комада од којих је најпознатији „Хамлет машина“.

Дојчес театар је 2004. и 2008. године проглашен за најбоље немачко позориште.

Од 2009. године, креативни слоган, који је осмислио господин Улрих Куон, гласи: „Без аутора нема позоришта. Без текста нема игре. Без провокације нема актуелности“.

Снажан и аутентичан редитељски рукопис, савремени комади младих немачких драмских аутора и јак ансамбл представљају окосницу уметничког концепта господина Куона.

■ М. Безбрадица ■

СЕЋАЊЕ НА ТРАГИЧНО ПРЕМИНУЛОГ ДРАГАНА МАКСИМОВИЋА

Осуда сваке врсте насиља

У знак сећања на трагично преминулог глумца Народног позоришта у Београду, Драгана Максимовића Максу, у четвртак, 7. фебруара на његов рођендан, в.д. директорка Дrame Тања Шљивар, у друштву извршне директорке Националног театра Јасмине Зотовић, положила је венац на спомен-плочу на Зеленом венцу.

У изјави за медије, Шљивар је казала да Народно позориште већ годинама одабира да се баш на дан када је Максимовић рођен, а не на дан када је преминуо, нити на дан када је претучен, обележи његов живот, његова велика каријера као и уметнички допринос који је дао југословенском и српском позоришту и филму.

Она је подсетила да је Максимовић изгубио живот три дана

пре свог рођендана „на тако страшан начин“ и указала да као друштво морамо оштро да осуђујемо сваку врсту насиља.

Спомен-плоча је постављена на месту где је некадашњи првак Дrame Националног театра брутално претучен у ноћи између 17. на 18. новембар 2000. године од стране насилника.

После два и по месеца, 4. фебруара 2001. године, признати драмски уметник је, у болници, подлегао повредама.

Максимовић је рођен 7. фебруара 1949. године у Подујеву.

Током каријере остварио је више од 60 улога у позоришту, на филму и телевизији.

У Националном театру у Београду дебитовао је 1971. године ролем Војника у представи „Мајка Храброст и њена деца“, а потом је остварио низ веома запажених улога.

Играо је у бројним телевизијским серијама и филмовима.

Максимовић је био једини српски глумац који је сарађивао са једним од најпризнатијих светских позоришних редитеља и теоретичара Питером Бруком. У његовој драми „Сусрети са изузетним људима“, из 1979. године, маестрално је одиграо улогу јерменског филозофа и мистика Гурђијева.

■ М.Б. ■

МАРТ 2019.

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010ИЗЛОЖБЕ
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић• ИЗЛОЖБА
Радомир Вучић – незаборавни Принц
(поводом 10 година од смрти)
аутор Милена Јауковић
(Изложба остварена у сарадњи са Музејом позоришне уметности Србије)

ОТВОРЕНА ВРАТА

23. 3 | 12.00

ЧИТАЛИШТЕ-ПОЗОРИШТЕ

25. 3 | 19.30

Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА,
у извођењу драмског уметника Зорана Ћосића и
Нине Ћосић (обоа)

ПРЕДСТАВЉАМО МЛАДЕ

26. 3 | 18.00

Концерт Одсека за клавир
МШ „Коста Манојловић“

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

ПОВРАТАК ПЕТРА БОЖОВИЋА

Улогом Ахмеда у драми „Хасанагиница“ Љубомира Симовића, бард српског глумишта Петар Божовић, вратио се на сцену Народног позоришта после паузе од две и по деценије. Култна представа, у режији Јагоша Марковића, изведена је 2. фебруара на Сцени „Раша Плаовић“, а у поменутој роли, Божовић ће и убудуће играти уместо Предрага Ејдуса, који је преминуо крајем септембра прошле године. Публика у препуној сали наградила је Божовића, као и све глумце, бурним аплаузом и узвицима „браво“. Истовремено, у једном тренутку, заједно са гледаоцима, признатог драмског уметника на поклону су, у знак добродошлице, аплаузом поздравили и његове колегинице и колеге из ансамбла. У Симовићевој верзији „Хасанагинице“, славне баладе записане 1774. године, о тужној судбини жене турског аге, насловну улогу тумачи Вања Ејдус, Хасанага је Ненад Стојменовић, а у подели су и Радмила Живковић (Мајка Хасанагина), Александар Срећковић (Бег Пинторовић), Александра Николић (Мајка Пинторовића), Дарко Томовић (Ефендија Јусуф), Иван Иванов (Аскер Суљо), Бојан Кривокапић (Аскер Хусо) и Стефан Бузуровић (Муса). Божовић је био стални члан Дrame Народног позоришта од 1. септембра 1984. до 1. фебруара 1994. године, и у том периоду, играо је у пет представа у којима је остварио веома запажене улоге.

Р.П.Н.

УРУЧЕНЕ НАГРАДЕ „МУЗИКА КЛАСИКА“

Награде ревије „Музика класика“ за 2018. годину, које се додељују осми пут, уручене су недавно у Музеју Народног позоришта у Београду, а међу лауреатима су Бисерка Цвејић и Јасмина Трумбеташ Петровић. Госпођа Цвејић, некадашња првакиња Оперe Народног позоришта у Београду (1951-1961) добила је Награду „Музика класика“ за изузетан допринос уметничкој музици у 2018. години, а првакиња Оперe Националног театра и актуелна директорка тог ансамбла, сопран Јасмина Трумбеташ Петровић - Награду „Музика класика“ за најбољег женског извођача. Уместо Бисерке Цвејић награду је преузела њена рођака Бранка, док је у име Јасмине Трумбеташ Петровић признање примио њен син.

Р.П.Н.

ОПЕРА „КОШТАНА“, ПОСЛЕ 60 ГОДИНА, ПОНОВО НА РЕПЕРТОАРУ

ИНТЕРВЈУ | ЈУГ РАДИВОЈЕВИЋ, РЕДИТЕЉ ОПЕРЕ

Устрептала драмска поема **Човек живи у мр**

После паузе од пуних шест деценија, опера Петра Коњовића „Коштана“ ускоро ће (8. јун) поново постати саставни део редовног репертоара Велике сцене. Биће то пета поставка ове најпопуларније домаће опере у Народном позоришту, својевремено извођене на свим сценама некадашње Југославије, али и на неким европским.

Праизвођење „Коштана“ – опере у пет слика, према истоименој драмској причи Боре Станковића и народној поезији, за коју је Коњовић написао и либрето, одржано је 16. априла 1931. године у Загребу, а нешто више од месец дана касније, 27. маја, први пут постављена је у Народном позоришту у Београду. Дириговао је Иван Брезовшек, режија је била поверена Јосипу Кулунџићу, а у сценографији и костимима Станислава Беложанског, улоге су остварили Бланка Кезер (Коштана), Александар Трифуновић (Хаџи Тома), Евгенија Пинтеровић (Ката), Живојин Томић (Стојан), Надежда Стајић (Стана), Драгутин Петровић (Арса), Љубица Свилигој

имала 31 извођење, а последњи пут била је на репертоару 2. октобра 1936. године.

Наредна поставка урађена је непосредно уочи Другог светског рата, 29. маја 1940. године, под диригентском управом Ловра Матачића и у режији Мирка Полића. Сценографију је, такође,

Александар Трифуновић (Хаџи Тома) и Бланка Кезер (Коштана) у опери „Коштана“, 1931.

урадио Станислав Беложански, костиме Владимир Жедрински, а кореографију Анатолиј Жуковски.

Критика је забележила (како је наведено у књизи „Коштана – први век на сцени Народного позоришта“ коју је приредила Јелица Стевановић) да је опера била изведена „у својој боји и типичности“, нарочито захваљујући извођачима. У насловној улози Злата Ђунђенац је била сугестивна, темпераментна, страсна, донела је на сцену дух и изразиту емотивност, Милорад Јовановић је у улози Хаџи Томе био „магистралан“, Пихлер је успешно дочарао Миткетову „жал за младост“, док је Евгенија Пинтеровић била изврсна у улози Кате.

Представа је изведена свега шест пута, а последњи пут, у ратом прекинутој сезони 1940/41, била је на репертоару 23. октобра.

Деценију касније, 8. маја 1950. године, одржана је трећа премијера Коњовићеве „Коштана“ у Народном позоришту. Диригент је био Крешимир Барановић, док је режију, по други пут, потписао Јосип Кулунџић. Сценограф је поново био Станислав Беложански, костиме је креирала Милица

Бабић, кореографију је поставио Оскар Хармош, а у подели су били Валерија Хејбалова (Коштана), Жарко Цвејић (Хаџи Тома), Евгенија Пинтеровић (Ката), Драго Старц (Стојан), Софија Станковић (Стана), Живојин Милосављевић (Арса), Мира Калиновић (Васка), Драгомир Нинковић (Митке), Петар Обрадовић (Гркљан), Анка Јелачић (Салче), Божидар Митровић (Марко), Љубица Љубичић (Магда), Маргита Михлер (Софка), Јованка Јокић (Коца)...

Познати композитор и музиколог Никола Херцигоња оценио је, између осталог, да је „сам оквир режије интересантан, пун колорита и у целини и у детаљима...“, док је критичар Рашко В. Јовановић приметио да је за сјајну глуму свих актера у овој представи заслужан редитељски поступак.

Представа је одиграна 13 пута, а задње извођење било је 25. децембра 1952. године.

Последња, четврта поставка ове опере у Народном позоришту урађена је 19. октобра 1959. године. Премијера, поново, под диригентском управом Крешимира Барановића и у режији Јосипа Кулунџића, одржана је у част Дана ослобођења Београда.

У сценографији, коју је по четврти пут урадио Станислав Беложански, костимима Милице Бабић и кореографији Мире Сањине, наступили су Валерија Хејбалова (Коштана), Жарко Цвејић (Хаџи Тома), Меланија Бугариновић (Ката), Драго Старц (Стојан), Софија Станковић (Стана), Живојин Милосављевић (Арса), Љубица Врсајков (Васка), Мирослав Чангаловић (Митке), Петар Обрадовић (Гркљан), Анка Јелачић (Салче), Илија Глигоријевић (Марко), Љубица Љубичић (Магда), Аница Јелинек (Софка), Јованка Маринковић (Коца)...

Представа је изведена само осам пута, а у оквиру тога, ваља подсетити да је успешно одиграна на гостовању у Варшави, почетком септембра 1960. године.

■ М.Б. ■

После 112 режија урађених у српским и театрима у региону, за које је добио и бројне награде, признати српски редитељ Југ Радивојевић, први пут у својој богатој и успешној каријери поставиће једно оперско дело, и то у свом матичном Народном позоришту. Реч је о „Коштани“ Петра Коњовића, према истоименој драми Боре Станковића, чија је премијера, под диригентском управом Ане Зоране Брајовић, планирана за 8. јун на Великој сцени.

● **Станковићева „Коштана“, као ремек-дело српске књижевности, не представља само комад са певањем и раскошном сликом фолклора са југа Србије, већ и снажну драму трагичних људских судбина, слика појединачне патње и колективне несреће. Шта ће бити у фокусу нашег редитељског читања истоимене опере чувеног српског композитора, чије се стваралаштво надовезује на реализам Модеста Мусоргског, Александра Бородина, Леона Јаначека, али и оца националне музике у Србији, Стевана Стојановића Мокрањца?**

У фокусу је пре свега моја одговорност. Радећи драму „Коштана“ и то два пута (ЈДП и Шабачко позориште) моја је обавеза била тумачење Боре Станковића. Овога пута, у опери, задатак је удвостручен – уз генијалног писца, бавим се и генијалним композитором Петром Коњовићем. Та компатибилност Коњовића и Станковића је космичка. Темом и садржајем створили су вероватно једно од најзначајнијих уметничких дела у Срба. И шта би, у том случају, био мој фокус осим нада да не нарушим ту хармонију. Верујем да смо сви заједно дорасли овом изазову. Да можемо разумети сву слојевитост приче и композиције. А суштина је тако једноставна – жеља за животом, за лепотом, за свим животним соковима, жеља да поседујемо лепоту живота... а драма настаје оног трену када схватамо да је не можемо поседовати. Онда постајемо сурови, зли, наопаки и деструктивни. Тада, оно што није наше, желимо да уништим, поништим, убијемо.

● **Коњовић је једном приликом изјавио да га Станковићеве реалистичне драме није привукло само фолклорно обележје текста, као и могућност коришћења и извлачења латентних квалитета из локалног народног мелоса, већ и основни емоционални тон**

драме који је изражен у сукобу страсти у „жалу“ за младости и радостима, и у заносу за песмом и лепотом. Шта је вас, као редитеља, који први пут режира оперу, посебно привукло Коњовићевом виђењу тог дела транспонованом кроз либрето и музику?

Вечита је борба у човеку између добра и зла. Човек бира свој начин живота. Човек се приклања Анђелу или Ђаволу. Човек помаже или одмаже, гради или разара. Све је то питање одлуке. И вере. Зато се „Коштана“ и дешава на Ускрс, на тај Свети дан, када се разуме, преиспитује, прашта, када љубав предводи и када човек постаје свестан универзума. Човек живи у мраку или светлу, сам креира свој амбијент. Хаџи Томина или Миткетова филозофија живота. Строго и заптивно или ромски ирационално. Мук или песма у животу у коме је, како Бора каже „доле тврдо а горе високо“. Шта човек хоће од свог живота?

● **„Коштана“, класик наше литеарне и позоришне баштине, са којим сте и дипломирали режију на ФДУ, постала је метафора несрећне лепоте и љубави, слатког и сетног дерта... Ко је и каква је данас та вагрена и лепа Циганчица, врањанска Кармен, односно насловна јунакиња ове опере у три чина?**

Она је симбол, магија... Она је покретач. Готово нестварна. Да ли је она само привиђење које буди човеков рацио, не само страст према животу или „жал за младост“? Коштана је данас иста као и Коштана 1900. године када је премијерно изведена, као и што ће бити 2100-те. Остаће заувек симбол чежње,

Опера Петра Коњовића „Коштана“ „лирска усирејшала драмска поема неизживљене љубавне страсије“ у којој је „локални колорит врањанској амбијенци даје у јарким бојама стилизоване народне појевке и у широко развијеним живописним народним ирама“, а „жеђ за живошом и жаљење за младости, ироушћено кроз исиху балканског човека и означено као „свегдах“ и „жал за младост“ добило изванредно суйшилан и психолошки нијансиран музички израз“, и данас се, послие више од осам деценија послие првог приказивања у Народном позоришту у Београду, када је оцењено да је то „дашум у нашој културној историји“ – сматра врхунцем у развоју српске опере.

(Васка), Милан Пихлер (Митке), Станоје Јанковић (Гркљан), Меланија Бугариновић (Салче), Божидар Митровић (Марко), Аница Врхунац (Магда), Јелена Николић (Софка), Виргинија Старица (Коца)...

Критика је веома лепо прихватила ову представу која је

„КОШТАНА“ КОМПОЗИТОРА ПЕТРА КОЊОВИЋА

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | ПРИМАДОНА РАДМИЛА БАКОЧЕВИЋ

аку или светлу

лепоте, сете, пожуде, недосањаног, жала за младошћу али и провокације која у човеку изазива гнев, срџбу, злобу, мржњу...

- У „Коштани“ се сукобљавају две стране живота и два става према животу. У једном се гуши младост, уништава љубав, живот чини прозаичним и празним, а у другом, живот је испуњен радостима и страстима, уживањем и опуштањем. Где су и како данас у свему томе бивствују један Хаџи-Тома, Арса, Стојан, Митке...?

Хаџи Тома је један од „најдрамских“ ликова наше литературе. Његов драмски заокрет је велики и чудесан. Митке је песник наше драме, а Стојан изгубљено јагње, како је некад свирао Бакија Бакић. Арса је био и остао представник власти, увек оне једнако исте шта год ми мислили да ће свака следећа бити другачија. То су они. Исти они, и некад и сад. Свако затворен у своју капсулу. Све њихове различитости постају сличности оног момента када их Коштана „пробуди“.

- Рођени сте у Београду, али сте одрасли у Врању, граду где се радња и дешава. Колико вам та чињеница, на извесан начин, представља олакшавајућу околност да још једном, али у форми опере, до неких најситнијих детаља поново проникнете у срж односа и начина живота тих људи са „јужне пруге“?

Ја сам одрастао у дворишту родне куће Боре Станковића, и у улици његове баба Злате која га је очувала. Рано је остао без родитеља. Проходао сам у врањском позоришту Бориног имена. Крстио

се на сцени Бориног позоришта. Читајући Борине приче трагао сам за сокацима и ћошковима у које је он смештао своје јунаке. Често сам са врха града из Марковог калета у коме је живела Борина Биљарица, попут ње „гледао ноћу град како светли“. Али, све то није гаранција

Уиодели су Софија Пижурџица/ Сања Кекрез/ Евђенија Јеремџић, к. і./ Александра Јовановић/ Мина Глијорић (Кошћана), Ненад Јаковљевић/ Драјољуб Бајић/ Небојша Бабић к. і. (Хаџи Тома), Најша Јовић Тривић/ Јелена Влаховић/ Дубравка Филиповић (Каша), Дејан Максимовић/ Сиван Каранац/ Марко Живковић (Својан), Марија Јелић/ Биљана Јовановић (Сћана), Дарко Ђорђевић/ Марко Живковић/ Сиван Каранац/ Синиша Радин (Арса), Најша Рашић/ Свјетлана Ђокић/ Тијана Цвјетковић/ Тамара Никезић (Васка), Миодрај Д. Јовановић/ Вук Зекић (Митке), Свјетлана Ђокић/ Милан Обрадовић (Грљан), Александра Анђелов/ Жељка Звјелар/ Тамара Никезић (Салче), Михаило Шљивић/ Милош Милојевић (Марко), Дубравка Филиповић/ Ивана Живадиновић/ Најша Рашић (Мајда), Кашарина Радовановић/ Милица Лалошевић (Софка), Мина Ковач Марковић/ Исидора Сивановић (Коца), Михаило Ошашевић/ Милан Панић (Први траћанин), Филип Вучић/ Павле Жарков (Други траћанин), Милош Милојевић/ Вук Радоњић (Трећи траћанин), Михаило Шљивић/ Милан Обрадовић (Полицајац), Милан Панић/ Михаило Ошашевић (Алил), Павле Жарков (Цићански кмет) и Љумац Димитрије Илић (Асан). У представи ће учествовати Оркестар, Хор, Балет и Оперски сћудио Народној позоришћу. Сценографи су Миран Вуксановић и Јасна Сарамандић, костиме ће урадити Кашарина Грчић Николић, а кореографију Владимир Лојанов.

да сам до краја пронашао у дубини Борине литературе нити да ће све то утицати на квалитет наше изведбе Коњовићеве и Борине „Коштана“.

■ Микојан Безбрадица ■

„Коштана“ је српско благо

Међу незаборавним тумачима Коштана, насловне јунакиње чувене опере Петра Коњовића, свакако је и примадона Радмила Бакочевић. Ту, како је многи називају, „нашу Кармен“, особу немирне, осетљиве и чисте душе чија је искрена и највећа љубав уметност, први пут је певала 19. јуна 1960. године, под диригентском управом Богдана Бабића, и у режији Јосипа Кулунцића.

„Сећам се веома добро тог свог дебија, иако је од њега прошло готово шест деценија“, каже у разговору за „Позоришне новине“, кроз свој препознатљив осмех, госпођа Бакочевић и додаје да је цела представа, као и њен наступ, „од почетка, до краја прошао сјајно“.

„То је, за сада, последња поставка те опере у Народном позоришту, а премијера је одржана 19. октобра 1959. године. Певала сам је на крају те сезоне, а док сам припремала ту улогу осећала сам, заиста, велико задовољство. Интерпретативно сам је спремала с Коњовићем, кога памтим као једног дивног старог господина са брчићима, а који је становао близу позоришта. Одлазила сам код њега кући и све смо, иако сам ту улогу научила још на акдемији, радили темељно, тон по тон“.

Наша призната уметница, која је током своје дуге и веома успешне каријере, отпевала више од 60 водећих сопранских улога, открива да је говорне сегменте спремала са, у то доба, једним од највећих српских глумаца – Рашом Плаовићем.

„Уживала сам радећи са чика Рашом. Често ми је говорио да се на великим сценама чује само лепа фраза и леп глас, а да се емоције не виде. Објашњавао ми је да су оне у рукама, односно њиховом покрету“, присећа се наша саговорница и истиче да на свом дебију у „Коштани“, мада је била млада, са свега 27 година, није имала трему.

„Иако је реч о једној захтевној и интонативно веома напорној и сложеној улози, моја трема, ако се то може тако назвати, манифесто-

вала се, као и увек, *брзим сајореванјем*. То значи да у току представе увек морам нешто да поједем. Чим уђем на сцену, мене води музика, тако да ја, тог неког дрхтања и страха, који веома негатив-

Радмила Бакочевић на свом дебију у улози Коштана, 19. 6. 1960.

но може да утиче на певача, никад нисам ни имала. Ма, одувек сам волела да певам, од малих ногу. Свој први концерт сам имала са пет година“, подсећа наша уважена примадона и наглашава да јој је све у овој опери веома блиско, упркос томе што је Гуча, где је рођена, далеко од Врања.

„Све те песме из Коштана су се певале. И ја сам их знала. Наравно, то није било идентично ономе како су певане у народу. Нешто је другачије, али не сасвим. Радовала сам се нашим пробама. Кујунџић је био изузетан човек и редитељ, диригент Бабић је обожавао младе певаче... У све своје пробе уносио је једну ведрину. С друге стране, ми, колеге солисти, дивно смо се слагали. Сви, заједно. Нама уопште није било примарно да се било ко од нас, не само у ‘Коштана’, него и касније у другим представама, истакне. Било нам је стало да представа успе као целина“.

Неколико месеци после успешног дебија, госпођа Бакочевић, заједно са својим колегама, отпутовала је на Међународну турнеју Опере и Балета Народног позоришта у Пољској. У оквиру ње, „Коштана“ је с великим успехом изведена 5. септембра 1960. године у Варшави.

У свом критичком осврту, објављеном у листу „Трубина Луду“ под насловом *Кошћана, Српска национална опера*, Јузеф Кански је, између осталог, написао: „Међу извођачима највише се истакла лепа и изу-

зетно лепим гласом обдарена Радмила Бакочевић у насловној улози, затим Жарко Цвјејић као Хаџи Тома и Ђорђе Ђурђевић у улози Миткета“. Његов колега Зђислав Шјерпински истакао је да је публика овај, како га је назвао, сликовити спектакл, пун сцена из народног живота, богатих народних ношњи и интересантних игара, наградила аплаузима чак и на отвореној сцени, а посебан утисак на њега је оставило, како је написао, лепо извођење „Љубавне туге“ и арије „Жал за изгубљеном младошћу“.

„Путовали смо возом до Варшаве. Скупљали смо се, најчешће, сви у једном купеу и, скоро, све време смо се шалили, смејали...

Представа је прошла одлично. Добили смо овације. ‘Коштана’ је рађена темељно и успех није могао да изостане. Ово је играчка или што би неки рекли *шћил* опера, као ‘Травијата’ или ‘Севилски берберин“.

Упркос свему томе, иако се радило предано и веома озбиљно, представа је, нажалост, имала свега осам извођења. Радмила Бакочевић каже да ни данас није сигурна зашто је „Коштана“ скинута с репертоара.

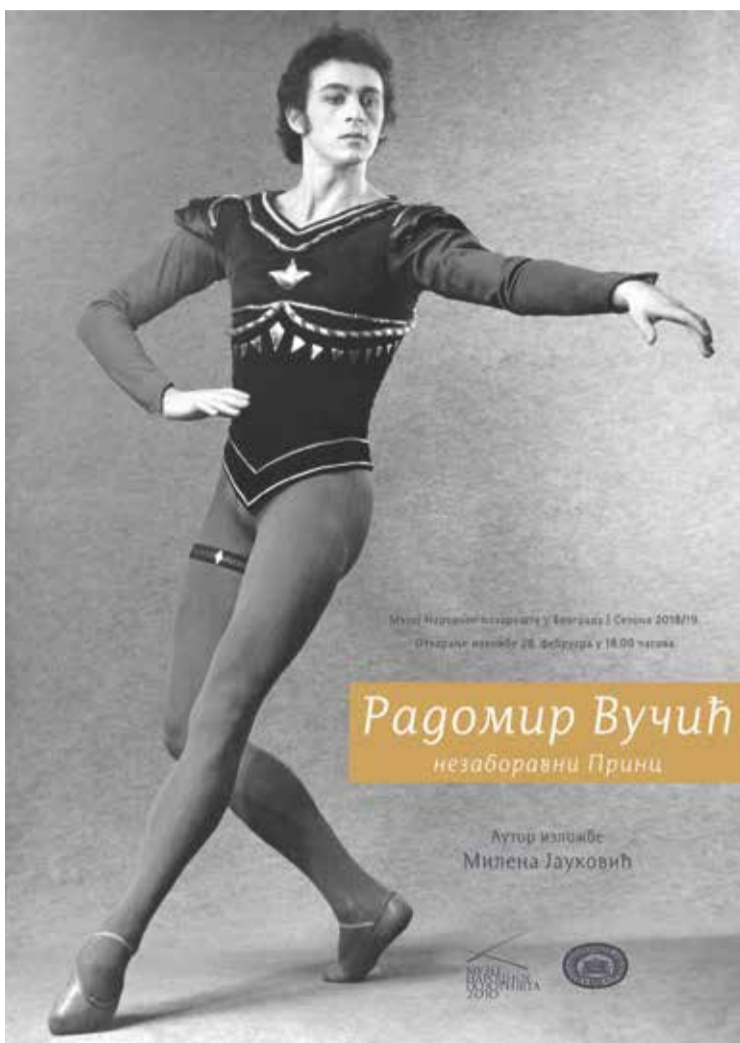
„Свако извођење било је успешно и увек пред пуном салом. Лично мислим да би представа много дуже живела да је Коњовић послушао савет Оскара Данона да ‘Чочек’ буде на самом крају представе. То је веома јака сцена у којој Митке испраћа Коштану. Испраћају је са игром, песмом, да јој дају снагу да што лакше напусти дотадашњи начин живота... Овако... Шта да вам кажем... Штета... Треба да негујемо и чувамо ту оперу. Она је наше национално, српско благо“, поручила је госпођа Бакочевић, уз напомену да је волела све арије из „Коштана“, а посебно „Цанум на сред села“ чији је део, на маестралан начин, и запевала на крају разговора.

■ Микојан Безбрадица ■

У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА ОТВОРЕНА ИЗЛОЖБА О ЧУВЕНОМ БАЛЕТСКОМ ИГРАЧУ РАДОМИРУ ВУЧИЋУ

Незаборавни Принц, јединствен и непоновљив

Радомир Раде Вучић један је од најцењенијих, највољенијих и уметнички најмаркантнијих балетских играча у историји Балета Народного позоришта у Београду. На његову сцену први пут је ступио 1970. године, тумачећи улогу Арсланбега у балету „Охридска легенда“. О великом поверењу које је тадашња управа, на челу са директором Балета Јованком Бјегојевић, великодушно указала новоприслуженом играчу, можда најбоље сведочи податак да је Радомир Вучић, након само пар месеци од прикључивања београдском ансамблу, постао Принц Зигфрид у знаменитој кореографској поставци „Лабудовог језера“ Димитрија Парлића. Ову улогу, која се сматра врхунцем мушког класичног балетског репертоара, Радомир Вучић ће на сцени Народного позоришта у Београду тумачити у преко 80 представа, чиме је ушао у историју овог театра, као играч који ју је одиграо далеко највећи број пута.

Радошем Орловићем, Оцем храма... Један од најзначајнијих тренутака у овој блиставој играчкој каријери представљао је наступ на II Међународном такмичењу младих балетских уметника у Москви, 1973. године. Иванка Лукатели и

ним, несобичним и сналажљивим партнером, сматра се великим достигнућем и важном референцом у балетској уметности. Радомир Вучић је био врхунски партнер. Балерине је пратила његова партнерска усредсређеност, партнерска пожртвованост и оно, можда, најважније - партнерска топлина, као суштински предуслов достизања оне магичне, ничим ухватљиве сценске „хемије“ дуетних облика. Због тога су Радета његове партнерке толико волеле, веровале му и са њим радо играле. Током своје дуге каријере, Радомир Вучић је играо са уметницама различитих генерација. Највећи број улога и одиграних представа остварио је са Иванком Лукатели, Вишњом Ђорђевић, Лидијом Пилипенко, Душицом Томић и Милицом Бијелић, а затим и са Јованком Бјегојевић, Душком Сифниос, Јеленом Шантић, Весном Лечић, Љиљаном Хмелом, Соњом Вукићевић, Маријом Јанковић, Зојом Беголи, Љиљаном Шарановић, Душком Драгичевић... Из ових непоновљивих стваралачких сусрета и интензивних уметничких прожимања, која су увек остављала довољно места за испољавање свих индивидуалних особености сваког од уметника, настали су неки од најпоетичнијих, али и најстраственијих играчких дијалога нашег класичног и неокласичног балетског репертоара.

■ Милена Јауковић ■

Од њублике и сцене Народне јозоришћа у Београду Радомир Вучић се ојросио 1992. године, улоом Оца у ѡредстави Вакрсење, у кореографији њејове дујојошине ѡришнерке Лидије Пилипенко. Чин ојрашћања био је ѡјресан. Судећи ѡ дујојошним, сјајним овацијама ѡледалаца и колеја, којима се није назирао крај, било је и више нејо јасно да је реч о завршећу једне блиставе, незаборавне и јединствене балетске каријере, која је остварила дубок ѡрај у историји јујословенској балети и Народне јозоришћа у Београду.

Деловање Радомира Вучића, као играча, нераскидиво је повезано са именом нашег најзначајнијег кореографа, Димитрија Парлића, али је током своје играчке каријере остварио веома упечатљиве и запажене улоге и у кореографским делима Вере Костић, Лидије Пилипенко, Јанин Шара, Микаеле Атанасиу, Милка Шпаремблека и др. Случај је тако хтео да су играчки успон и уметничко сазревање овог уметника коинцидирани са стваралачки динамичном, плодном и креативно врло надахнутом фазом оног периода, који у колективном сећању остаје забележен као „златно доба“ балета Народного позоришта. На крилима овог стваралачког импулса и, у пуном смислу те

речи – авангардног кореографског израза, који своје зачетке бележи средином прошлога века, на сцену се 70-тих година постављају дела најразноврснијег стилског и кореографског уобличења: „Бахус и Аријадна“, „Птицо, не склапај своја крила“, „Ана Карењина“, „Двобој Танкреда и Клоринде“, „Симфонија С-dur“, „Абракасас“, „Кинеска прича“, „Кармен“, „Катарина Измаилова’77“, „Ромео и Јулија“... Касније ће доћи и „Бановић Страхинија“, „Пер Гинт“, „Петрушка“, „Жар птица“, „Тријумф Афродите“, „Охридска легенда“, „Јелисавета“, „Самсон и Далила“... У њима је главне и насловне улоге играо Раде Вучић – надахнуто, сценски моћно, посвећено, незаборавно. Па тако, из сезоне у сезону, он није нове улоге у антологијским неокласичним кореографским остварењима, најшароликијег интерпретативног дијапазона, истовремено предано негујући и унапређујући своју класичну играчку технику, кроз улоге Грофа Алберта, Принца Зигфрида, Базила, Франца. До оног драгоценог, луцидношћу прожетог „кључа“ за тумачење својих карактерно сложених улога, у којима је софистицирано пленио, како снагом свог уметничког бића, тако и складом и лепотом своје сценске фигуре, Раде Вучић је долазио аутентичним осећајем за сценски тренутак и непогрешивим уметничким инстинктом. Захваљујући томе, он је на једин-

ствен и непоновљив начин, суверено овладавао својим Бахусом, Вронским, Танкредом, Мандарином Вуом, Дон Хозеом, Сергејем, Ромеом, Бановић Страхинијом, Пер Гингом, Иваном Царевићем,

IN MEMORIAM

Никола Митић (1938-2019)

Некадашњи првак Опере Народного позоришта, чувени српски баритон Никола Митић, преминуо је 25. јануара у Београду, у 80. години.

Славни уметник, рођен 27. новембра 1938. године у Нишу, после завршетка средње школе, постао је члан Хора РТБ, а потом је уписао Музичку академију, одсек за соло-певање. Као веома перспективан, после првог семестра, постаје солиста Опере Народного позори-

шта, а после годину дана (1964) њен најмлађи првак. Дебитовао је у улози Валентина у Гуновом „Фаусту“.

Убрзо после тога следе позиви за гостовање у земљи и иностранству - у Аустрији, Француској, Белгији, Шпанији, Италији, Немачкој, Швајцарској, САД, Турској и СССР. Облог пастозног гласа, уједначеног у целом регистру, музикалан, глумачки стабилан и убедљив, Митић је дуго година био један од водећих југословенских баритона, а нарочито се истицао као тумач главних баритонских улога у Вердијевим операма. Посебно упечатљиве креације остварио је као Фигаро, Риголето, Луна, Оњегин, Магбет, Јаго, Никола Шубић Зрињски, Симон Боканегра...

Митић је припадао оној групи певача који су, поред прецизно вокално изражене улоге, подједнаку пажњу поклањали сценској интерпретацији. Певао је са Кабаље, Ричарели, Мофо, Балтсом, Бергонцијем, Домин-

гом, Карерасом, Гедом...

Поред оперског, неговао је и концертни репертоар. Учествовао је у извођењима вокално-оркестарских дела Баха, Бартока, Британа, Форера, Хендла, Стравинског, Барановића, Папандопула...

У жељи да помогне младим певачима, 1992. године, постао је педагог Оперског студија Народного позоришта у Београду.

Митић је сахрањен 30. јануара у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду. Опело је одржано у цркви Светог Николе, уз саслушање Хора Народного позоришта којим је дириговао Ђорђе Станковић. Пре тога, на Великој сцени, одржана је комеморација на којој су говорили в.д. управнице Народного позоришта Ивана Вујић, директор Музеја Народного позоришта Драган Стевовић, диригент Дејан Савић и примадоне Радмила Смиљанић, Милка Стојановић и Радмила Бакочевић.

■ Р.П.Н. ■

ПРЕДСТАВЉЕН БУДУЋИ НОВИ СЦЕНСКИ ПРОСТОР НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА „РАДИОНИЦА“, НА ДОРЂОЛУ

Јединствено здање за нове пројекте и планове

Народно позориште у Београду планира да реконструише своју Сликарницу, зграду из 19. века на Дорђолу, ради очувања наслеђа, као и бољих услова за рад уметника и мајстора, али и добијања простора за амбијенталне представе.

Овим речима, на недавно одржаној конференцији за новинаре у поменутом простору, управница Ивана Вујић обратила се бројним представницима штампаних и електронских медија изразивши захвалност на подршци Влади

Србије, ресорном министарству и Граду Београду, не прецизирајући рокове реконструкције.

Вујић је објаснила да је реч о Сликарници Националног театра, која се налази на адреси Гундулићев венац 50 и подсетила да је тај простор у власништву Народног позоришта још од 1921. године.

„После Првог светског рата није било једноставно набављати декоре и реквизите из Беча па је наша Влада донела одлуку да направи своју радионицу за прављење декора и реквизита за Народно позориште. Први сценски сликар на овим простори-

УСликарници, згради мајацинској тшййа дрвене констїрукције, смешићене су бројне радионице ййййребне за израду ййозоришне декорације. Ту је йре свеїа велика йростїорија за сликање, величине 20x12 метїара, заїйим вајарско-каширерска, сїйоларска, машинско-сїйоларска, браварска, кројачко-їйайеїйарска и друїе, већ йрема ййййреби, радионице. Поред сценоїрафа, ййу су, йре свих, сликари, сликарски ййомоћници, вајари, каширери, молери, фарбари, сїйолари, бравари, кројачи, їйайеїйари, їйехнички црїйачи и друїи, сви они који су ййййребни за израду маїїйовийїих, замишљених, измишљених, сїйварних и имаїнарних ййозоришних слика и йростїора...

ма био је Јован Стоїлковић. Тог великог уметника, који је 1835. године осликавао кулисе за Театар

Јоакима Вујића у Крагујевцу, звали су Молер. Први директор ове радионице, био је господин Јован Гњелић, изузетна уметничка личност“, истакла је Вујић и додала да Сликарница, рађена искључиво циглом и дрветом, представља редак пример преостале архитектуре из 19. века.

Према њеним речима, након што би се то јединствено здање реконструисало, у њему би ансамбли Дrame, Балета и Оперe могли да изводе неке своје будуће пројекте.

„Наша жеља је да полако, значи за један одређени временски период, то обновимо, а потом би, у овом веома инспиративном

простору, покренули нове пројекте. Када је реч о балету, сасвим је сигурно да би ту своје место нашло плесно, савремено позориште, а што се тиче опере, овде би могле да се изводе камерне опере. Драма би, овде, такође, могла да има своје представе. Услови јесу скромни, али скромни услови су,

истовремено, и веома потентни. Јер, кад сте на нули, ви сте, заправо, у великом плусу“, казала је Ивана Вујић.

У оквиру конференције, најављене су и

премијере две представе према делима Боре Станковића - опера „Коштана“, под диригентском управом Ане Зоране Брајовић, у режији Југа Радивојевића (8. јун) и драме „Нечиста крв“, у режији Милана Нешковића, обе на Великој сцени.

■ Р.П.Н.■

ВЛАДИМИР ЈОВАНОВИЋ: ПЕТИ ЧИН - ГОРДАНА ЈЕВТОВИЋ МИНОВ (8)

ФЕЉТОН

Једна од наших најбољих концертних певачица

Као многи наши и инострани оперски уметници друге половине 20. века који су равноправно неговали оперско и концертно певање, и Гордана је више од три деценије била присутна на сцени и концертном подијуму, сматрајући да без синтезе оперског и концертног певања нема комплетног вокалног уметника.

Прва концертна искуства у домену класичне музике стекла је још као студенткиња Музичке академије у Београду и најмлађа солисткиња београдске Оперe. Да су њени певачки квалитети већ тада били заиста импресивни потврђују прва награда коју је добила на VII Југословенском натјечању младих музичких уметника у Загребу (1971) и, нарочито, звање лауреата и шеста награда освојена на V Међународном конкурсy „П. И. Чајковски“ у Москви (1974), што пре ње, али ни до данас нико од наших младих певача није успео да оствари на овом познатом и, свакако, једном од најзначајнијих и најпрестижнијих музичких конкурса у свету.

Током своје вишегодишње концертне каријере Гордана је

Оперски студио Народног позоришта у Београду на гостовању у Банском Двору, 2003.

суделовала на многим значајним музичким фестивалима код нас и у свету – Дубровачке летње игре, БЕМУС, НОМУС, СВЕМУС у Сарајеву, НИМУС у Нишу, ОКТОХ у Крагујевцу, Мајске музичке вечери у Скопљу, Охридско лето, Сплитско лето, Бијенале у Загребу, на фестивалима у Берлину (1970), Братислави (1972), Будимпешти (1975), Атини (1985), као и у концертним дворанама у Београду (Коларчев народни универзитет – циклуси концерата „Спектар“, „Музика старих мајстора“, „Велика

вокално-инструментална дела“), Москви („Сала стубова“, Конгресна дворана, 1974), Фертоду, Капошвару, Сомботељу (Мађарска, 1975), Загребу („Вагрослав Лисински“, 1975), Љубљани (Глазбени завод, 1976) и другим музичким центрима. Ти њени концертни наступи били су за њу и за публику истински доживљаји и врхунске музичке свечаности.

Сарађујући са нашим и иностраним симфонијским и камерним оркестрима, као и са одличним пијанистима, остварила је око

девет стотина концерата. Највише је наступала са Симфонијским оркестром Уметничког ансамбла Дома ЈНА и Академским камерним оркестром Музичке академије из Београда, повремено са Београдском филхармонијом, Загребачком филхармонијом, Македонском филхармонијом из Скопља, Симфонијским оркестром РТ Београд, Симфонијским оркестром РТ Загреб, Симфонијским оркестром РТ Сарајево, Симфонијским оркестром РТ Нови Сад, Нишким симфонијским оркестром, Камерним ансамблом „Pro musica“ из Београда, Београдским камерним оркестром, а на Конкурсу „П. И. Чајковски“ и са Московском филхармонијом. На тим концертима била је инспиративна и поуздана сарадница диригентима Оскару Данону, Живојину Здравковићу, Младену Јагушту, Ангелу Шуреву, Младену Башићу, Душану Скочврану, Ђури Јакшићу, Антонију Јанигру, Ванчу Чавдарском, Василију Сињајском, Јурију Смирнову и другима.

Горданин концертни репертоар обухватао је ораторијуме, мисе, реквијеме и кантате Вивалдија, Ј. С. Баха, Хајдна, Перголезија, Моцар-

та, Бетовена, Малера, Орфа, Бручија, Барановића, Вукдраговића, Прошева и Ковача, најпознатије сопранске концертне арије Страделе, А. Скарлатија, Моцарта, Керубинија и Вивалдија, арије из опера Доницетија, Росинија, Вердија, Пучинија, Гуноа, Шарпантјеа, Моцарта, Глинке, Чајковског, Дворжака, Коњовића и Готовца, соло песме Бетовена, Шуберта, Шумана, Брамса, Волфа, Дебисија, Шапорина, Чајковског, Рахмањнова, као и песме и циклусе песама за глас и клавир наших музичких стваралаца – Маринковића, Коњовића, П. Крстића, Деспића, К. Бабића, Бјелинског, З. Јовановића и других, које је, осим на концертном подијуму, изводила и на радију и телевизији код нас и у иностранству.

Последњи солистички концертни наступ Гордане Јевтовић Минов био је 23. јануара 2002. године у Свечаној сали Скупштине града Београда, када је одржала још један у низу незаборавних часова о уметничком певању, због којих је остала упамћена као једна од наших најбољих концертних певачица.

(наставиће се)

СЕЗОНА 2018/19.

МАРТ 2019.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

МАР	01.	ПЕТ. 19.30	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића
	02.	СУБ. 19.30	ФИГАРОВА ЖЕНИДБА опера В.А. Моцарта
	03.	НЕД. 19.30	ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симовића
	04.	ПОН. 19.30	ИВАНОВ драма А. П. Чехова
	05.	УТО. 19.30	БАЈАДЕРА балет Лудвига Минкуса
	06.	СРЕ. 19.30	ТОСКА опера Ђакома Пучинија
	07.	ЧЕТ. 19.30	СЕРГЕЈ ПОЛУЊИН НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА - ПОСВЕЋЕЊЕ, балет на музику Игора Стравинског, кореограф Јука Оиши, играју Сергеј Полуњин, Алексеј Љубимов, Дејан Коларов
	08.	ПЕТ. 19.30	СЕРГЕЈ ПОЛУЊИН НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА - ПОСВЕЋЕЊЕ, балет на музику Игора Стравинског, кореограф Јука Оиши, играју Сергеј Полуњин, Алексеј Љубимов, Дејан Коларов
	09.	СУБ. 19.30	СЕРГЕЈ ПОЛУЊИН НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА - ПОСВЕЋЕЊЕ, балет на музику Игора Стравинског, кореограф Јука Оиши, играју Сергеј Полуњин, Алексеј Љубимов, Дејан Коларов
	10.	НЕД. 12.00 19.30	МЛАДОСТ И ИСКУСТВО концерт Музичке школе „Јосип Славенски“ МАРИЈА СТУАРТ драма Фридриха Шилера
	11.	ПОН. 19.30	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића
	12.	УТО. 19.30	КРАЉИЦА МАРГО балет на музику Горана Бреговића
	13.	СРЕ. 19.30	ТРАВИЈАТА, гостује диригент Адриан Морар, Румунија опера Ђузепе Вердија
	14.	ЧЕТ. 19.30	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА балет на музику Ђузепе Вердија
	15.	ПЕТ. 19.30	ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића
	16.	СУБ. 19.30	КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА опера Пјетра Маскањија
	17.	НЕД. 19.00	СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА поводом обележавања годишњице погрома на Косову и Метохији
	18.	ПОН. 19.30	ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симовића
	19.	УТО. 19.30	КОПЕЛИЈА балет Аса Далиба
	20.	СРЕ. 12.00 19.00	ДОДЕЛА НАГРАДЕ „МЕША СЕЛИМОВИЋ“ у организацији Вечерњих новости КАРМЕН опера Жоржа Бизеа
	21.	ЧЕТ. 19.30	ДЕРВИШ И СМРТ Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића
	22.	ПЕТ. 19.30	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина
	23.	СУБ. 19.30	НАБУКО опера Ђузепе Вердија
	24.	НЕД. 19.30	ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића
	25.	ПОН. 19.30	„ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ“ концерт уметничког ансамбла Министарства одбране „Станислав Бинички“
	26.	УТО. 19.30	ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса
	27.	СРЕ. 19.30	РИГОЛЕТО, гостује Габријела Убавић опера Ђузепе Вердија
	28.	ЧЕТ. 19.30	КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Вокија Костића
	29.	ПЕТ. 19.30	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића
	30.	СУБ. 19.30	ХАЗАРСКИ РЕЧНИК - ЛОВЦИ НА СНОВЕ балет по мотивима романа Милорада Павића
	31.	НЕД. 19.30	ИВАНОВ драма А. П. Чехова
АПР	01.	ПОН. 19.30	ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира
	02.	УТО. 20.00	У СЛАВУ ИЗУЗЕТНИХ концерт посвећен Живану Сарамандићу
	04.	ЧЕТ. 19.30	БАЈАДЕРА балет Лудвига Минкуса

МАР	01.	ПЕТ. 20.30	БОЛИВУД мјузика по тексту Маје Пелевић на музику Аље Ђорђевић
	02.	СУБ. 20.30	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Н. Толстоја
	03.	НЕД. 19.00 20.30	ДВЕСТА ГОДИНА СРПСКОГ ПОЗОРИШТА изложба фотографија аутора Петра Ластинића - Српски институт Будимпешта ГОСТУЈЕ СРПСКО ПОЗОРИШТЕ МАЂАРСКА АVALA EXPRESS 20, представа аутора П. Милошевића, Ч. Тамаша и Г. Беремењи
	04.	ПОН. 20.30	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја
	05.	УТО. 20.30	ДОБРИ ЧОВЕК Бранислав Нушић, по тексту дневника, гостује Театар „Балкан нови
	06.	СРЕ. 20.30	НЕСПОРАЗУМ драма Албера Кампија
	07.	ЧЕТ. 20.30	МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т. Бернхарда, ауторски пројекат М. Пелевић / С. Бештић, копродукција
	08.	ПЕТ. 20.30	ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља
	09.	СУБ. 20.00	ДОСТОЈАНСТВО ФЛАУТЕ концерт поводом 40 година уметничког рада Братислава Ђурића
	10.	НЕД. 20.30	ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића
	11.	ПОН. 20.30	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда
	12.	УТО. 20.30	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића
	13.	СРЕ. 20.30	ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића
	14.	ЧЕТ. 20.30	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Н. Толстоја
	15.	ПЕТ. 20.30	КАД НЕКО ЗАЗВОНИ, мастер рад Аиџеас Рајић и Николе Угриновића Факултет савремених уметности
	16.	СУБ. 20.30	КОВАЧИ комедија Милоша Николића
	17.	НЕД. 20.30	БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача
	18.	ПОН. 20.30	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја
	19.	УТО. 20.30	СУМЊИВО ЛИЦЕ комедија Бранислава Нушића
	20.	СРЕ. 12.00 20.30	БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА опера В. А. Моцарта МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита
	21.	ЧЕТ. 12.00 20.30	СВЕТСКИ ДАН ПОЕЗИЈЕ „ПЕСНИЧКО ПОДНЕ“ поезија савремених српских песника ФРЕНКИ И ЦОНИ романтична комедија Т. Мек Нелија, НП у Београду и НП Сомбор
	22.	ПЕТ. 20.30	СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса
	23.	СУБ. 20.30	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића
	24.	НЕД. 12.00	БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА опера В. А. Моцарта
	25.	ПОН. 20.30	ГОСТУЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ СОМБОР САМОУБИЦА, драма Николаја Ердмана
	26.	УТО. 20.30	БОЛИВУД мјузика по тексту Маје Пелевић на музику Аље Ђорђевић
	27.	СРЕ. 20.30	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита
	28.	ЧЕТ. 20.30	ДЕВЕДЕСЕТЕ драма Горана Миленковића
	29.	ПЕТ. 20.00	КОНЦЕРТ ПОСВЕЋЕН ЂАКОМУ ПУЧЕНИЈУ ARS CREATIVA, проф. Никола Китановски, тенор
	30.	СУБ. 20.30	КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића
	31.	НЕД. 20.30	НАРОДНА ДРАМА драма Олге Димитријевић
АПР	01.	ПОН. 20.30	ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ драма Федерика Гарсије Лорке
	02.	УТО. 20.30	ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригопат, по роману Ф. М. Достојевог
	03.	СРЕ. 20.30	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ / 100-та представа комедија Оскара Вајлда

ГОСТОВАЊА

- 15.03. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН - Фестивал „Театар на раскршћу“, Ниш
25.03. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН - 48. фестивал „Дани комедије“, Јагодина
27.03. ХАСАНАГИНИЦА - Студентски град у Београду

ОПЕРА И ТЕАТАР МАДЛЕНИАНУМ

- 21.03. ХАЗАРСКИ РЕЧНИК - ЛОВЦИ НА СНОВЕ
балет по мотивима романа Милорада Павића,
копродукција са Опером и театром Мадленианум, у 19.30 часова

Вечерње
НОВОСТИ

www.narodnpozoriste.rs